

Mit Hjerte til en Svensk jeg gir

Nedtegnet av Lindeman i 1870 etter Juliane Persdatter i Sørum

Nedtegnet av Lindeman i 1866 etter Halvor Olsen Bladkjernstuen i Feiring

Fra skillingstrykket: To smukke viser

Mit Hjerte til en Svensk jeg gi'r,
til ham og så til ingen fler';
For ham jeg bær blot krandsen
og træder brudedandsen.
En Riddermand fra Sverriges land,
blot han skal få min tro, min hånd.

Så skjøn i fædre hal,
stod Hildegard i Varssidal;
Hun sytten år knapt fyltde
og glædens sol forgyldte,
I skjønhed hun ei lige fandt,
i mod hun manden overvandt.

Hun var så varm, så rød om kind;
men kjølig, som en nordenvind
mod alle dalens sønner,
og deres frierbønner.
En deilig mand fra Sverriges land
blot han skal få min tro, min hånd.

Ret så min datter, hold dig stærk;
thi tid og venten gjør dig spak.
Den du har givet kurven,
bli'er engang viet med sorgen,
og ænke blir hun tilslut,
og sorgen lever hende ud.

Så mente moderen som sat
udi en vrå og strøg sin kat;
men Arnold selv den glade,
den trygge fader sagde:
«Når rette manden står for dør,
jeg holde bryllup, men ei før.»

Så gik da vår og sommer om,
men snart den kjøle høsten kom,
ti friere anlende,
og deres hjerter brændte;
Enhver som kom han fik en korg,
og dro sin vei med kval og sorg.

En kveld, da storm i dalen skjød,
da sne og regn fra himlen flød,
da hør's på døren klappe,
en ridder i en kappe
og gjennemblødt fra tå til top,
og råbte høit: «Luk op! Luk op!»

Snehvide ganger fryser glad,
den agter ei det kolde bad,
Da blev der larm i huset,
og Arnold selv med lyset
ledsager ind sin nye gjæst
og råber: «Mads! Tag ridd'rens hest.»

Lad Steifner stå, giv hannem blot,
en kappe korn om det er godt.
Hør storm og uveir ras;
Op Arnold tænd en brase!
God aften skjønne jomfru fin,
så talte ridderen og steg ind.

Da gjæsten lagde kappe af,
stor glands det da i salen gav
af perler, rige fryndser,
og speilklare pandser,
var pryd't med ordener udaf guld,
som himlen er af stjerner fuld.

Da Hildegard fik se hans skik,
hans vægring og hans hulde blik,
som lyste af hans øine,
skjønt hævet mod det høie.
Af ukjendt sorg hendes hjerte slog,
og kinden brandt og munden lo.

Ja Hildegard kom så varm og rød,
med velkomstbæger og gjæsten bød,
med viin fyldt i pokalen
hun træder ind i salen,
Der hendes øie mødte hans,
stod pigen skjøn i ungdoms glands.

Hør Arnold! Jeg vil drikke til,
din gjæstfrihed jeg prise vil,
din skjønhed jeg vil love,
og vinens skjønne gave,
men kronen dog din datter er,
og hende jeg til brud begjær.

Jeg er en mand af gård og grund,
min bygning står i Odins lund,
Mit husfolk ere mange,
og arme har jeg lange,
Svensk er jeg, se kuns på min dragt
og Sverrig har ei to som jag.

Tys! Sagde gamle Arnold daa,
den sag er værd at sove på;
Se viseren skrider til tolv
ved nattetide kom
fremad lad os sove, kom!
I morgen tales vi derom.

Herom vi ikke tale mer,
engang jeg be'r men ikke fler.
Godnatt da gjæsten sagde
sin hånd i Arnolds lagde;
Men bytted først et venlig blik
med skjønne datteren da han gik.

I søvne Arnold springer op,
han synes at han hør gallop,
Han hør en røst, som råber;
Se der er to som håber,
Se! Der er hun, se der er han,
Op! Tag dem Arnold om du kan.

Den gamle Arnold søge vil,
han søger, men ser ingen til,
ei hesten, nei desværre,
ei heller hestens herre.
Forskrækkeligt! Hildegard hun er
forsvunden, er ei mere her.

Men se, hvad lå på gjæstens bord,
en kunstbibel af juveler gjort
så kunstig, som var drevet,
og derpå stod der skrevet:
«Tak Arnold for en gjæstfri nat»,
så mærkte han, hvor det var fat.

Da sol opsteg så gik en tal',
en selsom tal' i Varsidal,
at man ser Odin ride
med Hildegard ved sin side,
så rød som ild, og rundtomkring
red kjæmper i utallig ring.

Om det var Odin eller hvem?
Men Hildegard kom aldrig hjem,
fast fa'er og mo'er de græde,
og Odin ei kunde forlede;
Men sent en aften, da skulmt det blev,
den gamle Arnold fik et brev.

En hilsning ifra Nordens brud;
Nu bær jeg guld og silkeskrud,
Jeg har vel hundred' terner,
Og mand om sol og stjerner,
en svea konge er min mand,
og Sverrig har ei to som han.